

ת"פ 1667/06 - נידאל ג'בילי נגד המרכז הארצי לגביית קנסות, סיגא הוצאה לאור, שלוחת תביעות חיפה

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 1667-06 מדינת ישראל נ' ג'בילי
תיק חיצוני: 555/2005

בפני כבוד השופטת מריה פיקוס בוגדאנוב
מבקש נידאל ג'בילי
נגד
משיבות
1. המרכז הארצי לגביית קנסות 2. סיגא הוצאה לאור 3.
שלוחת תביעות חיפה

החלטה

לפניי בקשה להפחית את סכום הריבית וההצמדה שצבר הפיצוי אשר הושת על המבקש במסגרת גזר הדין.

הרקע לבקשה

המבקש הורשע בעבירה שעניינה הפרת זכויות יוצרים וביום 25.3.07 נגזר על המבקש לשלם פיצוי למשיבה 2 בסך 10,000 ₪.

מאחר והמבקש לא שילם את הפיצוי הוא חויב על ידי המרכז לגביית קנסות ואגרות בתשלום פיצוי בתוספת ריבית פיגורים. לטענת המבקש, הוא פנה למרכז לגביית קנסות על מנת להפחית את הריביות שהתווספו לקרן החוב, אך נמסר לו מטעמם כי אין למרכז סמכות להפחית ריביות בקנס פלילי לנפגע עבירה.

המבקש פנה לבית משפט השלום בבקשה להפחית או לבטל את ריבית הפיגורים, אך בהחלטתי מיום 29.7.20 הוריתי על מחיקת הבקשה, מאחר והמבקש לא צירף לבקשה את המשיבה 2 אשר לטובתה נפסק הפיצוי, וגם לא צירף תצהיר, כנדרש בחוק.

המבקש הגיש בקשה נוספת מגובה בתצהיר והוסיף את משיבה 2 לבקשה. הבקשה הועברה לתגובה, ולאחר שהתקבלה תגובתה של משיבה 3, דחתה כב' השופטת א' קנטור ביום 13.8.20 את הבקשה.

ביום 26.10.20 הגיש המבקש בקשה להארכת מועד להגשת ערעור לבית המשפט המחוזי על החלטת כב' השופטת א' קנטור. בהחלטת כב' הנשיא ר' שפירא, נדחתה הבקשה אף ללא תגובת המשיבים. בהחלטה נקבע כי משיבה 2 הוגדרה כמשיבה פורמאלית אך מאחר ולטובתה נפסק הפיצוי מדובר במשיבה מרכזית ומהותית. עוד נקבע כי הבקשה נדחתה מאחר ולמבקש לא היתה מניעה להגיש את הערעור במועד. למעלה מן הנדרש, ולגופו של עניין, נקבע, כי לערעור אין סיכוי של ממש להתקבל היות ופסק הדין לרבות ההחלטה על הפיצוי למשיבה 2 חלוט, ואין מקום להתערב בפיצוי

שנפסק. עוד הוחלט כי לא ברור האם המבקש מיצה את כל ההליכים במסגרת המרכז לגביית קנסות ואגרות וככל הנראה לא הודע לנאמן שמונה למבקש בהליכי הפש"ר על החוב אותו מבקש המבקש להפחית. לאור התנהלות המבקש לאורך השנים נקבע כי סיכויי הערעור קלושים, ואין בטעמים שפירט המבקש כדי להצדיק הארכת מועד להגשת ערעור. בהתאם לכך שבקשתו של המבקש נדחתה הערעור נמחק.

בהמשך, הגיש המבקש בקשה שכותרתה בקשה רשות ערעור שהגיעה לטיפולו של כב' השופטת ר' באום כמותב המטפל בערעורים על החלטות רשמי הוצל"פ ורשם המרכז לגביית קנסות. בהחלטתה מיום 2.11.20 קבעה השופטת באום כי מדובר בבקשה להפחתת חיובי ריבית שהושתו על המבקש בגין פיצוי לנפגע עבירה, אשר נתון לסמכות בית המשפט ולא למרכז לגביית קנסות ואגרות. עוד נקבע כי הבקשה נוסחה באופן לא מותאם ולא ברור ומשנותבה אליה בטעות, יש לנתבה לשופט פלילי תורן.

משהונחה הבקשה בפניי, קבעתי בהחלטתי מיום 2.11.20 כי בקשה זוהי של המבקש נדחתה ע"י השופטת קנטור וגם בקשת רשות הערעור, על כן לא ברור במסגרת איזה הליך מוגשת הבקשה דנן, כאשר פעם נוספת לא צירף המבקש את המשיבה 2 כמשיבה. לפיכך, הוריתי למבקש להגיש בקשה מתוקנת בה ינמק מכוח מה מוגשת הבקשה.

בקשה נוספת הוגשה על ידי המבקש ביום 16.11.20 ולאחר שהוריתי על מתן תגובה הוריתי גם על צירוף לשכת תביעות חיפה כמשיבה בתיק.

טענות הצדדים

המבקש טען כי בשנת 2006 ניהל הליך פלילי ובגזר הדין שניתן ביום 25.3.2007 נקבע כי עליו לשלם סך של 10,000 ₪ למשיבה 2.

לטענתו, באותה שנה ניהל הליך פשיטת רגל בבית המשפט המחוזי בתל אביב, ובשנת 2012 המשיך לנהל את הליך פשיטת הרגל בבית המשפט המחוזי בחיפה, עד שביום 6.12.19 קיבל הפטר חלוט. המבקש טען כי לאחר קבלת ההפטר קיבל דרישת תשלום מהמרכז לגביית קנסות אשר צבר ריבית והצמדה וכיום עומד על סך של כ- 35,000 ₪, ורק אז נודע לו כי החוב בהליך הפלילי לא נכלל למעשה בהליך פשיטת הרגל, על אף שניהל את ההליך בגין כל חובותיו. עוד נטען, כי מאחר והיה מצוי בהליך פשיטת רגל היה מנוע מלשלם לנושה חיצוני, על מנת להימנע מהעדפת נושים אסורה. כן נטען כי הגיש בקשה למרכז לגביית קנסות להפחתת החוב, ולהעמידו על סך הקרן אך בקשתו נדחתה.

המבקש טען כי רק כיום לאחר קבלת ההפטר יש ביכולתו לשלם את הקנס אך רק את סכום הקרן ללא תוספת ריבית והצמדה. בנוסף, טען המבקש כי משיבה 2 לטובתה נפסק הפיצוי היא בגדר חברה לא פעילה בהתאם לרישומי רשם החברות. המבקש צירף מסמך מיום 4.3.19, הממוען לרשם החברות מטעם רואי החשבון של החברה, לפיו מאז תחילת שנת 2015 לחברה אין כל פעילות עסקית וכי החברה הפסיקה פעילותה ביום 31.12.14. עוד צירף המבקש מסמך של רשם החברות מיום 26.19 לפיה לאחר שהתקבלה הודעת המפרק שונה סטטוס החברה החל מיום 2.6.19 והיא מוגדרת כחברה "מחוסלת". לאור כל זאת, טען המבקש, כי קבלת הבקשה לא תפגע בשום צד משהתשלום עתיד לעבור לאוצר המדינה, ואילו דחייתה תביא לפגיעה קשה במבקש אשר מבקש לצאת לדרך חדשה לאחר ששילם את כל כספו בהליך פשיטת הרגל.

עוד טען המבקש כי יש להתחשב בכך שהוא מתקיים ללא הכנסות, נמצא בהליכי תביעת נכות מול המוסד לביטוח לאומי

ועבר ניתוח להסרת כליה בשל מצבו הבריאותי שלא יפורט מטעמי צנעת הפרט והוא מטופל בבית חולים רמב"ם ומאושפז לסירוגין. המבקש צירף מסמכים רפואיים התומכים בנטען.

המשיבה 3 - שלוחת תביעות חיפה התנגדה לבקשה וטענה כי לא ברור מכוח איזה הסדר חוקי הוגשה הבקשה במיוחד לאחר שהמבקש מיצה את ההליכים אל מול ערכאות מקבילות וגבוהות יותר.

המבקש הגיש תשובה לבקשה ובמסגרתה טען כי חל שינוי נסיבות המצדיק היעדרות לבקשה מאחר ולא רונה הוכר כנכה על ידי המל"ל בשל בעיות בריאותיות. עוד נטען כי מאחר ומדובר בחברה לא פעילה וכי בשנת 2019 ניתן לו הפטר מכל חובותיו יש להיעתר לבקשה ולהעמיד את תשלום הפיצוי על הקרן בסך 10,000 ₪.

המרכז הארצי לגביית קנסות הגיש תגובה ביום 16.12.20 במסגרתה טען כי לאחר שחלף המועד הקבוע לתשלום הפיצוי הוא הועבר לגבייה ע"י המרכז. בגין החוב נשלחו ע"י המרכז דרישות לתשלום, כך נשלח ביום 5.2.08 בדואר רגיל דרישה ראשונה לכתובת חנה סנש 16 בחיפה, ביום 13.1.20 נשלחה דרישה שניה בדואר רשום לאותה כתובת וביום 10.2.10 חזרה הדרישה בסטטוס של "לא נדרש". ביום 11.5.10 נשלחה דרישה נוספת אשר הומצאה ונמסרה כדין ביום 29.6.10.

לטענת המרכז חרף משלוח הדרישות כדין, לא פעל המבקש לתשלום החוב ועל כן ננקטו נגד המבקש הליכים שכללו בין היתר, הטלת עיקול צד ג' על חשבון הבנק, עיקול רכב ברישום, וכן עיקולים שהוטלו על המשכורת, אך גם הליכים אלו לא נשאו פרי.

לטענת המרכז לאחר שניתן צו כינוס לנכסי החייב ביום 31.10.13 עוכבו כל הליכי הגבייה כנגד המבקש.

ביום 5.5.16 נשלח מכתב מהמרכז לב"כ המבקש על הקפאת הליכי הגבייה עקב צו הכינוס, כאשר במכתב הובהר כי צו הכינוס לא יפטור את החייב מתשלום החוב בהתאם לפקודת פשיטת הרגל. ביום 3.7.19 נשלח למנהל המיוחד בפש"ר מכתב המיידע אותו כי למבקש קיים חוב במרכז.

בהמשך, ביום 29.1.20 נשלח מכתב לב"כ המבקש אשר מודיע לו כי מאחר וניתן למבקש הפטר, בכוונת המרכז לחדש את הליכי גביית החוב וביום 27.2.20 הוטל עיקול צד ג'.

ביום 12.6.20 התקבלה במרכז בקשה מטעם המבקש, באמצעות ב"כ, במסגרתה ביקש לבטל את תשלום הפיצוי לאור קבלת ההפטר וביום 24.6.20 נשלחה לב"כ המבקש תשובת המרכז לפיה מרגע שניתן הפטר ובוטלה ההכרזה על פשיטת רגל בטלות ההגבלות ולפיכך יחודשו הליכי הגבייה. עוד צוין כי על פי סעיף 69(א) לפקודת פשיטת הרגל החוב של המבקש אינו נכלל בצו ההפטר ועל המבקש להסדירו מול המרכז.

לטענת המרכז, ביום 12.10.20 התקבלה בקשת המבקש לפריסת חוב התשלומים בשל מצבו הבריאותי והכלכלי הקשה וביום 8.11.20 ניתנה במרכז החלטה זמנית בה נקבע כי על המבקש לשלם 12 תשלומים חודשיים שווים ורצופים בסך 1,000 ₪ החל מיום 8.12.20 וכי בתום התקופה על המבקש לפנות בבקשה חדשה.

לגופו של עניין, המרכז התנגד לבקשה וטען כי היה על המבקש לצרף את משיבה 2 באמצעות המפרק או את בעל החברה כמשיבה ולא להגישה במעמד צד אחד. עוד נטען כי חרף העובדה שהחברה אינה פעילה ובסטטוס של מחוסלת מרצון החל מיום 2.6.19 עדיין ניתן בעקבות הרמת המסך להגיע לבעל המניות ודירקטוריון החברה היחיד - "אורי גורן"

ולצרפו להליך על מנת שיועבר אליו כספי הפיצוי.

עוד נטען כי המבקש הוא זה שבחר להגיש בקשה לפשיטת רגל ומכאן שהמרכז היה מנוע מלנקוט בהליכי גביה במשך שנים על כן, תוספת ריבית הפיגורים נצברה במהלך השנים בשל התארכות ההליכים בהם נקט המבקש בעצמו.

לפיכך, עתר המרכז לדחות את הבקשה על הסף, וככל שלא תידחה הבקשה עתר לקבל את עמדת המשיבה 2 לבקשה.

דין והכרעה

לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובות שהוגשו מצאתי לדחות את הבקשה, כפי שאבהיר להלן;

המבקש הגיש בקשה דומה לבית משפט השלום אשר נדחתה ע"י כב' השופטת א' קנטור ביום 13.8.20.

לאחר שהמבקש לא ערער על ההחלטה במועד, הגיש המבקש בקשה להארכת מועד להגשת ערעור אשר נדונה בפני כב' נשיא בית המשפט המחוזי השופט ר' שפירא.

בהחלטתו המנומקת דחה כב' הנשיא שפירא את הבקשה בצינו כי לא היתה למבקש כל מניעה להגיש ערעור במועד, מאחר ובתי המשפט עבדו באופן רציף וטיפולו בערעורים שהוגשו לרבות בתקופות הסגר בשל נגיף הקורונה.

עוד נקבע בהחלטה, למעלה מן הנדרש ולגופו של עניין, כי סיכויי הערעור קלושים, בשים לב שפסק הדין בו נפסק הפיצוי הפלילי וגזר הדין הפכו לחלוטים, על כן אין עוד מקום להתערב בפיצוי שנפסק. כן נקבע כי ככל הנראה המבקש לא הודיע לנאמן בהליכי פשיטת הרגל על חוב הפיצוי הפלילי וגם בשל התנהלות זו של המבקש אין לקבל את הבקשה להארכת מועד.

במצב דברים זה, בו מיצה המבקש את זכויותיו בהליך, לא רק בערכאה דן, אלא גם במסגרת ערכאת הערעור, לא מצאתי להיעתר לבקשה אשר לא ברור מה התוקף החוקי להגשתה, ואין מקום להידרש לבקשה פעם נוספת משהמבקש לא הצביע על שינוי נסיבות שחל עתה, בהגשת הבקשה.

יש לציין כי הטענות בדבר מצב בריאותי כבר נטענו על ידי המבקש בעבר ואין בהם חידוש של ממש המצדיק עיון מחדש בהחלטה.

כך גם הבקשה אינה יכולה להיות ערר על החלטת רשם לענייני המרכז, וזאת כאשר הסמכות לפטור מתשלום ריבית פיגורים שהתווספה לחוב, כהגדרתו בחוק המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות, תשנ"א - 1995 (להלן "**החוק**") נתונה למנהל המרכז.

יתרה מכך, עת שמדובר בפיצוי פלילי גם מנהל המרכז לגביית הקנסות אינו מוסמך לפטור את המבקש מתשלום ריבית פיגורים, שהתווסף לפיצוי פלילי. סעיף 5 לחוק, המעניק סמכות למנהל המרכז לפטור מריבית פיגורים בגין חוב, הוציא מפורשות מהגדרת "החוב" לעניין סעיף זה את הפיצוי הפלילי ועל כן הסמכות להפחית את ריבית הפיגורים נתונה לבית המשפט בלבד, שהוא בעל הסמכות העניינית לגזור את דינו של המבקש, וזאת להבדיל מפרסת החוב לפי סעיף 5 לחוק (ראה רע"א 8944/11 **חליל נ' מ"י** (29.4.12) ורע"א 4265/17 **ג'וראן נ' מ"י** (13.11.17) ות.פ. 183-03 **סיכורלידזה נ' מ"י** (17.5.18)).

מעבר לנדרש, ולגופו של עניין יש לדחות את טענות המבקש כי היה לכלול את פיצוי הפלילי במסגרת הליך פשיטת הרגל.

בפסיקה נקבע כי מדובר בפיצוי במסגרת גזר הדין, על כן דינו כדין קנס וכי חוב זה אינו בר הפטר. התייחס לכך השופט מלצר בע"א 3376/11 רזנברג נ' כונס הנכסים הרשמי (6.10.13) בקובעו:

"אני מרשה לעצמי להוסיף כי לענייננו יש להבחין בין פיצויים שנפסקו לפי סעיף 77 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין) ואשר דינם, לענין גביה, מכוח הוראת סעיף 77 (ג) לחוק האמור כדין קנס - לבין פיצויים שנפסקו מכח פקודת הנזיקין (נוסח חדש). את האחרונים יש לראות בדרך כלל כיוצרים חיוב אזרחי "רגיל", שאין מניעה מובנית מלהחיל עליו את פקודת פשיטת הרגל (נוסח משולב), התש"מ-1980 (להלן - פקודת פשיטת הרגל) ולהכריז על מי שאיננו עומד בו כפושט רגל. לעומת זאת מי שלא שילם פיצויים שנפסקו כנגדו לפי סעיף 77 לחוק העונשין - לא יוכל לחסות מיוזמתו לגבי חיוב זה - תחת כנפיה של פקודת פשיטת הרגל, שהרי, כמובהר, לענין גביה דין החיוב האמור כדין קנס (עיינו והשוו: Re Smith [1988] Ch. 457 ; בש"פ 373/89 שטיין נ' מדינת ישראל, פ"ד מ"ג(2) 474 (1989))."

ר' גם פש"ר 60907-09-16 פלוני נ' כונס נכסים רשמי תל אביב (28.10.18) שם נקבע, כדלקמן:

"783סוף דבר: מכל הטעמים לעיל, ההפטר המותנה שניתן לחייב לפי ההחלטה בדיון מיום 1/2/18 אינו חל על חוב הפיצויים שנפסקו לנפגעות העבירה לפי סעיף 77 לחוק העונשין. ככל שיעמוד החייב בתנאי ההפטר, יופטר מכלל חובותיו בני ההפטר, אך לא יופטר מחוב זה".

ור' גם פש"ר (חי') 17394-04-11 נאטור נ' כונס נכסים רשמי מחוז חיפה (17.1.15).

משכך, טענת המבקש כי החוב בגין הפיצוי אמור היה להיכלל בהליך פשיטת הרגל לא יכולה לעמוד לו ולהוות נימוק לקבלת הבקשה.

זאת ועוד, יש לדחות את טענת המבקש כי לא ידע כי חוב הפיצוי לא נכלל במסגרת ההפטר עד לאחר קבלת ההפטר בסוף שנת 2019, היות ובמכתב ששלח המרכז לב"כ המבקש כבר ביום 5.5.16 צוין כי צו הכינוס לא יפטור את המבקש מתשלום חוב הפיצוי שנגזר עליו במסגרת גזר הדין (נספח ד' לתגובת המרכז).

נוסף על כך, בהתאם למסמכים שצורפו על ידי המרכז, המבקש ידע על החוב עוד בטרם נכנס להליכי פשיטת הרגל, ואף ידע כי החוב הועבר לגבייה של המרכז (נספח ג' לתגובת המרכז). כך גם היה מודע המבקש כי הוטלו בגין החוב עיקולים על חשבון הבנק, רכבו ומשכורתו. מכאן עולה כי ניתנו למבקש הזדמנויות רבות לשלם את הפיצוי עוד בטרם נכנס להליך פשיטת הרגל, אך המבקש בחר שלא לעשות כן ומשכך הריבית שנצברה עומדת לפתחו של המבקש.

זאת ועוד, **יש להדגיש**, כי המבקש גם הפעם לא פעל כדי לאתר את המשיבה 2, שלטובתה נפסק הפיצוי והיא המשיבה המרכזית בבקשה, בין אם באמצעות פניה למפרק של המשיבה 2 או בין אם באמצעות פניה לבעליה היחיד הרשום של המשיבה 2, לאחר בדיקה ברשם החברות.

בשל כל האמור, ובדגש על כך כי בקשה זהה של המבקש נידונה, הוכרעה ובקשת ערעור עליה נדחתה, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ב' טבת תשפ"א, 17 דצמבר 2020, בהעדר הצדדים.